

27S, un any després: Anar-hi anant?

written by Ferran Planell | 27 de setembre de 2016

Diuen que una imatge val més que mil paraules, i és cert –salvant els versos dels grans poetes.

Quan entrem després d'un esdeveniment, com ho és cada onze de setembre, en la sempre malaltissa baralla de xifres, són les imatges les que acaben posant els punts sobre les is. I durant cadascuna de les cinc multitudinàries últimes diades, els nostres ulls s'han inundat d'imatges plenes de color.

Que d'aquesta darrera, per part del govern espanyol, s'hagi donat 370.000 persones com a total de manifestants arreu de Catalunya, no és tan sols senzillament insultant, sinó que és del tot deplorable. En plena dictadura podien manipular la informació al seu gust, però en el 2016 les coses han canviat substancialment. Que ells –i els sòrdids mitjans de comunicació que fan la viu-viu ben agafadets de la seva mà– s'ho segueixin creient, no vol dir que el poble engoleixi submís la informació que vomitegen. I si estic fent esment a pretèrites èpoques dictatorials en referir-me al govern actual de les espanyes, és perquè, de veritat, no sé veure-li un vessant democràtic suficientment clar ni prou sincer. Més aviat, vist el seu tarannà, ben bé podríem dir que alguns encara romancegen en temps passats. Sense maridar la raó, l'educació, el sentit comú, la maduresa de pensament, el respecte vers a la resta d'éssers vius i l'estima a la natura, hom no pot esdevenir un demòcrata que defensa la llibertat i la igualtat. No cal, doncs, anar més lluny. Dels qui governen el regne d'Espanya, ja en fa referència el savi refranyer popular: "D'allà on no n'hi ha, no en pot rajar".

Però podem estar tranquils, perquè tot i la seva manifesta incapacitat per encarar el problema que tenen amb Catalunya,

els catalans ens en sortirem. No sóc home ni de molta ni de poca fe, això és quelcom del que estic mancat del tot; però, després de veure per cinquè cop els carrers plens a vessar de gent traspuant ganes i il·lusió, estic convençut que ho aconseguirem.

Som un poble que, reprimit per la força durant massa anys, ha fet de la paciència un dels seus trets. De "l'anar-hi anant", una forma de fer camí. Però també som un poble que no s'ha resignat mai i que ha lluitat sempre per mantenir la seva identitat.

Anar-hi anant, sí, però amb pas ferm. Decidits, segurs, perseverants, il·lusionats, convençuts i convencent, així anem plegats endavant avui.

Potser els polítics d'allà podran ignorar-nos, però no pas els d'aquí. I els d'aquí, avui 27 de setembre de 2016, ja comencen a entendre que ho hauran d'acabar fent passant per sobre dels d'allà. Saben que ho poden fer, saben que ho han de fer, saben que els hi estem demanant des de ja fa un any. Ergo, ho faran —més els hi val.